



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Bytové družstvo 1071-1072**, Milady Horákové 1071/19, Hradec Králové, zastoupeného Mgr. Alenou Matysovou, advokátkou, Dukelská 15/16, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, Staroměstské náměstí 6, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2023, čj. MMR-21590/2023-57, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2024, čj. 14 A 101/2023-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně advokátky Mgr. Aleny Matysové.

Odůvodnění:

[1] Spornou otázkou, kterou posuzuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení, je splnění podmínek pro podání žádosti žalobce o poskytnutí dotace na akci s názvem *2023 – Bezbariéry – Hradec Králové 1071, 1072*. Žalovaný (dále též „stěžovatel“) tuto žádost zamítl podle § 14m odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (rozpočtová pravidla). Městský soud však následné žalobě žalobce vyhověl a rozhodnutí stěžovatele zrušil a vytkl mu přehnaný formalismus.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a tvrdí nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení soudem v předcházejícím řízení. Podstata jeho argumentace je založena na tvrzení, že žadatel o dotaci musí splňovat podmínky výzvy tak, jak jsou definované v této výzvě, a stejně tak k hodnocení musí přistupovat i hodnotitelé žádostí. Byl-li proto požadován dokument s viditelným podpisem, měla být tato podmínka splněna. Zrušením rozhodnutí stěžovatele tak došlo ke zvýhodnění jednoho žadatele. Stěžovatel rovněž uvádí, že předložené stanovy žalobce byly účelově naskenovány tak, aby splňovaly podmínky výzvy, tj. aby obsahovaly viditelný podpis a razítko notářky. Tuto okolnost však městský soud vůbec nezohlednil. Stěžovatel konečně podotýká, že napadený rozsudek obsahuje zjevné chyby v podobě nesprávné číselné řady, a má tak pochybnost, zda je rozsudek kompletní.

[3] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti označil výklad stěžovatele jako nadmíru formalistický, neboť je nepochybné, že účelem požadavku podpisu statutárního zástupce na stanovách je potvrzení pravosti a správnosti těchto stanov, což nahrazuje podoba stanov ve formě notářského zápisu, který je veřejnou listinou. Žalobce důrazně popírá, že by jakkoliv manipuloval s druhým stejnopisem notářského zápisu. Proto navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal rovněž, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou údajné nekompletnosti napadeného rozsudku městského soudu. Podstata této námítky totiž spadá pod kasační důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. písm. d) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé). Byla-li by totiž tato námitka důvodná, zrušil by Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu a z povahy věci by již nezkoumal důvodnost druhého uplatněného kasačního důvodu. Lapidárně vyjádřeno: toliko u přezkoumatelného rozhodnutí lze posuzovat jeho zákonnost.

[6] Námitka nepřezkoumatelnosti však důvodná není. Jak se totiž podává z obsahu soudního spisu a napadeného rozsudku, nelze mít žádné rozumné pochybnosti ohledně úplnosti tohoto rozsudku a jediné zjištěné pochybení je ryze formální, jelikož spočívá v chybném řazení čísel jednotlivých částí odůvodnění rozsudku. Konkrétně, po části označené **III. Posouzení žaloby** následuje část **VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení**. Z uspořádání odůvodnění rozsudku, z jeho obsahu a také z číslování jednotlivých odstavců je nicméně zcela zřejmé, že v odůvodnění žádná jeho část nechybí, je kompletní a jde výhradně o banální písařskou chybu spočívající ve vynechání několika vzestupných čísel při označování „podkapitol“ odůvodnění.

[7] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení věcné námítky stěžovatele, týkající se údajné nezákonnosti napadeného rozsudku.

[8] Podstata nyní posuzovaného případu spočívá v tom, zda žalobce při podání žádosti o dotaci financované z programu *Bytové domy bez bariér* dodržel všechny stanovené podmínky. Stěžovatel tuto žádost zamítl s odůvodněním, že žalobce nesplnil podmínku uvedenou v příloze 12 Metodického pokynu tím, že „stanovy neobsahovaly

pokračování

podpis statutárního zástupce (podpis pouze notářky).“ Z přílohy 12 Metodického pokynu plyne, že je požadován dokument: Společenství vlastníků jednotek a Družstva předkládají platné stanovy, přičemž v bližší specifikaci dokumentů přikládaných k žádosti se uvádí: „Platné stanovy s barevným zvýrazněním způsobu písemného právního jednání statutárního orgánu a způsobu rozhodování o společných částech domu. Předkládá se prostá kopie (s viditelným podpisem).“

[9] Z obsahu žádosti žalobce o dotaci se podává, že k ní byly připojeny stanovy žalobce (bytového družstva) a dále notářský zápis, datovaný ke dni 1. 4. 1999 a osvědčující konání ustavující schůze žalobce. Přílohou tohoto notářského zápisu jsou schválené stanovy (bod 6).

[10] Městský soud spornou otázku vyhodnotil tak, že sice konstatoval „strohost“ odůvodnění rozhodnutí stěžovatele (celé odůvodnění je obsaženo v jediné větě – viz shora), nicméně lze z něj seznat, jak a proč správní orgán rozhodl. Podle § 6 odst. 1 notářského řádu platí, že notářské zápisy a jejich stejnopisy jsou veřejnými listinami, které osvědčují pravost toho, co je v nich uvedeno, pokud není prokázán opak. Městský soud proto dospěl k závěru, že je-li notářský zápis z ustavující schůze družstva, která schválila stanovy, vlastnoručně podepsán statutárními zástupci družstva, „zcela jistě se jejich souhlasy zhmotněné v těchto podpisech vztahují také k vlastním stanovám, které přiložili k notářskému zápisu. Za těchto okolností nebylo nezbytně nutné, aby dalšími podpisy stvrdili i vlastní stanovy.“ Kopie druhého stejnopisu notářského zápisu je proto ekvivalentní vlastnoručně podepsaným stanovám družstva, které měl žalobce k žádosti doložit podle metodického pokynu.

[11] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že závěry učiněné městským soudem jsou přiléhavé a logické a nelze v nich spatřovat nic, co by svědčilo o naplnění stěžovatelem namítaného kasačního důvodu. Proto na ně z důvodu stručnosti v plném rozsahu odkazuje.

[12] Jakkoliv totiž zdejší soud nikterak nezpochybňuje, že neexistuje právní nárok na získání dotace a je věcí každého žadatele, aby ve vlastním zájmu splnil všechny požadované podmínky a stanovené formální náležitosti a i tímto způsobem projevil skutečný zájem o požadovanou dotaci a prokázal odpovídající míru pečlivosti, nelze na straně druhé opomíjet smysl a účel pravidel pro získání dotací a zatěžovat žadatele nepřiměřeným formalismem.

[13] Jinak řečeno, smysl stanovených pravidel lze spatřovat především ve třech podstatných aspektech: (1) uvádění relevantních a pravdivých údajů, (2) zabránění zneužívání dotací, a (3) zachování rovného přístupu ke všem žadatelům, kdy na všechny je třeba aplikovat stejná pravidla. Zamítl-li však v nyní posuzované věci stěžovatel žádost žalobce jen z čistě formálního důvodu, přičemž zcela rezignoval na hlubší posouzení toho, že podstata požadované náležitosti (tzn. podpis stanov) byla ve skutečnosti splněna (resp. stěžovatel v tomto ohledu neuplatnil žádnou relevantní pochybnost, a to ani v kasační stížnosti), je třeba přisvědčit městskému soudu, že postupoval přehnaně formalisticky.

[14] Stěžovatel se totiž mýlí, tvrdí-li v kasační stížnosti, že stanovy neobsahovaly podpis statutárního orgánu, ale pouze podpis notářky. Jak k tomu správně uvedl městský soud, kopie druhého stejnopisu notářského zápisu je ekvivalentní vlastnoručně podepsaným stanovám družstva. Není proto pravda, že žalobce podmínku podpisu

statutárního orgánu nesplnil, nýbrž tato podmínka byla splněna tím, že statutární orgány družstva vlastnoručně podepsali předložený notářský zápis. Nebylo proto nezbytně nutné, aby dalšími podpisy stvrdili i vlastní statuty (bod 19 napadeného rozsudku). Lapidárně vyjádřeno, stejnou relevanci jako „prostá kopie s viditelným podpisem“ má stejnopis notářského zápisu, osvědčující ustavující schůzi bytového družstva včetně tam schválených stanov.

[15] Namítá-li stěžovatel, že druhý stejnopis notářského zápisu byl vědomě upraven za účelem získání dotace, považuje Nejvyšší správní soud toto tvrzení za čistě spekulativní a ničím nepodložené. Rovněž s touto námitkou se ostatně městský soud dostatečně vypořádal v napadeném rozsudku, když uvedl, že stejnopis předmětného notářského zápisu je založen také ve veřejném rejstříku vedeném u Krajského soudu v Hradci Králové.

[16] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud rozhodl o zrušení rozhodnutí stěžovatele zcela v souladu se zákonnou úpravou, a proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalobce, který byl v řízení úspěšný, má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Tyto náklady řízení o kasační stížnosti tvoří odměna za zastupování podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za jeden úkon právní služby v částce 3 100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti), a dále náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč; celkem 3 400 Kč. Proto soud uložil stěžovateli (žalovanému) povinnost zaplatit tuto částku žalobci k rukám jeho zástupkyně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2024

Vojtěch Šimíček
předseda senátu